dorff zat en stelde zich zeer vormelijk voor. Heinersdorff boog en noemde zijn naam : Brugger.

„Waarmee kan ik u van dienst zijn, meneer Brugger ?"

„Ik zou in aanmerking willen komen voor de post van pianist bij een tournée."

„Is u georganiseerd ?"

„Neen."

De directeur ging zitten.

„Is u een goed speler ?"

„Ik hoop 't ."

„Komponeert u ook ?"

„Neen."

„Dat is goed. Uw taak bestaat hierin de zangvoordrachten op de piano te begeleiden en overigens, na het einde van de voorstelling als het noodig is, wat muziek te maken, die in de stemming brengt."

„Ik begrijp u."

De heer Süszkind stond op.

„Laat ons in die achterkamer gaan. Daar staat een piano. U moet mij wat voorspelen, als u wilt."

„Gaarne."

In een kleine, donkere kamer stond een oude, met stof bedekte piano.

„Wat wilt u hooren ?" vroeg Heinersdorff.

„Eerst 'n flinken marsch."

Het instrument was heesch en ontstemd.

„Zeer goed," zeide de directeur. „U heeft tempo."

„Zal ik nog iets spelen ?"

„Ik zou u nog willen vragen om een langzame, Fransche wals, maar goed zinnelijk."

Heinersdorff speelde een langzame Fransche wals.

„Prachtig," verklaarde de directeur. „U kunt 't."

Heinersdorff dankte buigend.

Zij keerden in het koffiehuis terug en namen weer aan het tafeltje plaats.

De directeur bestelde den kellner twee glazen kontuschofka.

„U moet u wat versterken, meneer Brugger," grinnikte de directeur.

„Ik ben u zeer verplicht."

Nadat hij den borrel had opgedronken, verklaarde de heer Süszkind :

„Ik ben niet ongenegen u aan te nemen, wanneer mijn voorstellen u bevallen."

„Dat doet mij veel genoegen."

„Ik bied u vrij reizen tweede klasse aan en twee roebel per dag. U zult natuurlijk veel meer verdienen. Op goede dagen, wanneer het gezelschap in de rechte stemming is, kunt u wel vijftig roebel en meer verdienen. Bovendien krijgt u van mij den titel van kapelmeester en plaatsvervangend directeur."

Heinersdorff dankte met een buiging.

„Ik ga met uw voorstellen geheel accoord."

„Dat doet mij pleizier, meneer Brugger," zeide Süszkind en reikte hem hartelijk de hand. „Ik hoop dat wij het goed met elkaar zullen vinden."

Hij nam uit een groote paardenkoopers-portefeuille twee visitekaartjes en bestelde pen en inkt.

„Wij zullen maar direct een contract maken."

„Gaarne."

„Uw papieren zijn in orde ?"

„Ja zeker."

„Breng mij dan morgen namiddag uw doopbriefje en woonplaats-attestatie. U is toch christen, naar ik vermoed ?"

„Ja, mijnheer de directeur."

„Des te beter. Ik zal voor uw pas zorgen."

De directeur Süszkind begon het contract te schrijven.

Heinersdorff vroeg :

„Wanneer begint de tournée ?"

„We gaan op zijn laatst over veertien dagen weg. Den 1en Februari hebben wij een voorstelling in Kief."

„Mag ik u vragen hoe lang de tournée duren zal ?"

„Twee tot drie maanden. Dat hangt af van het succes." — „Natuurlijk," antwoordde Heinersdorff. „Welke plaatsen doen wij aan ?"

„Wij gaan eerst naar Kief, dan over Rowno en Brest-Litowsk naar Warschau. Van daar gaan wij naar Wilna en over Minsk naar Moskou ; van daar naar Petersburg."

Heinersdorff kon zijn vreugde nauwelijks verbergen. Die route stond hem bijzonder aan.

De directeur was met het contract gereed gekomen.

„Wilt u dit maar onderteekenen, mijnheer Brugger ?"

Heinersdorff teekende en kreeg zijn exemplaar van het contract op het visitekaartje.

„Wilt u ook voorschot hebben ?" vroeg de directeur beschermend.

„Ik zou u zeer verplicht zijn daarvoor. Ik ben wat kort bij kas op het oogenblik," antwoordde Heinersdorff snel besloten.

Directeur Süszkind nam met een grootsch gebaar een biljet van tien kronen uit zijn vestzak en reikte dat Heinersdorff toe.

Nicolaes Maes. — De Spinster.

Nicolaes Maes, een leerling van Rembrandt, werd te Dordrecht geboren in November 1632 en begraven te Amsterdam op 24 December 1693. Sedert 1673 woonde hij te Amsterdam.

(Dit schilderij bevindt zich evenals het op nevenstaande pagina afgebeelde, in het Rijksmuseum te Amsterdam).

„Ik heb op 't oogenblik niet meer kleingeld bij mij, maar wanneer u weer wat noodig hebt, dan meldt u je maar aan."

„Dank u zeer."

„U behoeft me de ontvangst niet te bevestigen", zei de directeur grootmoedig.

Heinersdorff stond op.

„Dus dat is alles afgesproken, directeur ?"

„Nog een oogenblik. Blijft u zitten."

Heinersdorff ging weer zitten.

„Ik heb nog een klein extraatje voor u. Mijn troep bestaat uit zes dames. Slechts eerste klasse vrouwen, dat spreekt vanzelf."

„Geheel geen heeren ?" vroeg Heinersdorff sarcastisch.

„Heeren trekken niet naar Rusland. Ik zelf ben conférencier ; dat is voldoende. Zonder valsche bescheidenheid kan ik zeggen dat ik een der beste conférenciers ben die er bestaan."

„Ik ben daarvan overtuigd."

„U zult mij hooren ! Maar ik wilde u nog vertellen van de kleine extra-verdienste. U moet in den loop der volgende week uw opwachting maken bij ieder dier dames en de chansons die zij voordragen met haar repeteeren."

„Zeer gaarne."

„Onderweg hebben wij daarvoor namelijk geen tijd. U krijgt van mij voor elke repetitie vier kronen. Daar ik zes dames heb geëngageerd maakt dat dus voor u een heel aardig sommetje uit."

„Ik ben u zeer dankbaar daarvoor."

„Ik zal de namen en adressen van mijn troep voor u opschrijven."

Süszkind riep den kellner :

„Adolf, breng mij een half velletje postpapier."

„Bij ons zijn slechts heele porties te krijgen," antwoordde Adolf brutaal.

„Geef mij dan een afrekeningspapiertje."

De directeur noteerde daarop de namen en adressen zijner kunstenaressen.

„Ik raad u aan de dames pas 's namiddags te bezoeken," zeide Süszkind met een onsmakelijk glimlachje.

„Zooals u verlangt."

„De ster van mijn cabaret is Anna Hafström. U kent haar toch ?"

„Natuurlijk !"

Heinersdorff herinnerde zich vaag dien naam op de aanplakbiljetten gelezen te hebben.

„Weet u wat ik Anna Hafström voor gage betaal ?"

„Ik heb er geen flauw idee van."

„Tweeduizend kronen per maand, mijn waarde, tweeduizend kronen !"

„Donnerwetter," riep Heinersdorff plichtmatig.

„Maar zij is het geld waard," verklaarde de directeur vol enthousiasme. „Zij vormt een klasse voor zich. Ik ken geen kunstenares die meer champagne verdraagt dan Anna Hafström."

„Ja, dan zeker," beaamde Heinersdorff.

„Met die Anna moet u bizonder voorzichtig omgaan, waarde heer. Die vrouw heeft kuren, zooals elke ware primadonna."

„Ik begrijp u."

„U zult 't wel klaar spelen, u bent immers een nette kerel."

Hij klopte hem beschermend op den schouder. Heinersdorff stond op.

„Morgen brengt u mij uw papieren."

„Zeker, directeur."

„Adio, kapelmeester !"

Jozef Brugger, de thans aangenomen kapelmeester voor de Russische cabaret-tournées, verliet lachend het artistenkoffiehuis. Na een paar schreden gedaan te hebben nam hij nieuwsgierig het visitekaartje uit den zak, dat zijn contract bevatte.

Op het visitekaartje stond met edele antiqua-letters :

„Directeur Gabriël Süszkind, bezitter der Takowa-Orde en van het Griekse eereteeken voor kunsten en wetenschappen."

XVIII.

Heinersdorff maakte zijn eerste bezoek aan Anna Hafström. Zij woonde in Döbling, in een mooi oud huis, waaraan zich een tuin aansloot. Een kamermeisje opende de deur en vroeg wat hij wenschte. Nadat hij zich als „kapelmeester Brugger" had aangemeld, verwijderde zich het meisje om hem aan te melden. Na een poosje kwam zij terug en zeide tamelijk uit de hoogte :

„U moet de volgende week nog maar eens komen. Mevrouw heeft nu geen tijd." — „Om u te dienen", antwoordde Heinersdorff en glimlachte. Een kunstenares als Anna Hafström die zooveel champagne kon verdragen, moest men zulke „ster"-manieren niet kwalijk nemen.

Hij reed naar Margit Talány, die als volgende op de lijst stond. Een oude, verdacht uitziende vrouw ontving hem zeer vriendelijk en onderdanig.

(Wordt vervolgd;)